

Kronieken februari 2016

Op 06/02 is er de eerste Effataviering van februari. Het is wel krokusverlof, maar toch zijn we met velen, wel iets minder dan anders! Caië verwelkomt de gemeenschap die samengekomen is: Wie is dan in hun midden?

Agnes (*die trouwens haar tekst ter beschikking stelde!*) gaat voor, met een verwijzing naar een bezoek dat ze ooit bracht aan Taizé, waar ze een heel nederige reactie zag van Frère Roger, om te luisteren naar een gehandicapte bezoeker. Frère Roger ging al weldoende rond; Jezus was ook zo!

Het verhaal van de (piep-)jonge Jezus in de synagoge, gaat verder (Lucas 5, 1-11) met de roeping van de eerste leerlingen. Vandaag is de plaats van de ontmoeting het meer van Genesaret en opdat iedereen hem goed zou kunnen horen vaart Jezus met een vissersboot dit meer een beetje op. Velen komen luisteren naar Jezus (er is zelfs sprake van 'een mensenmenigte'!)

Wat hij gezegd heeft weten we niet meer, wel weten we hoe het afliep. Simon had een ganse nacht getracht vissen te vangen, maar dat was hem niet gelukt, en nu vraagt Jezus hem naar dieper water te varen en de netten daar uit te werpen. Omdat Jezus het vraagt, doet hij het, en er gebeuren wonderlijke dingen!

Ook met ons gebeurt dat. Er wordt gevraagd: *“Doe eens iets voor Effata”, “Doe iets voor zieken”*. Antwoorden: *“Nee, we helpen niet”* gaat heel moeilijk, als de vraag komt van iemand die we respecteren, iemand waar we naar opkijken, ... Niet ingaan op dat appel, is een teken van ontmoediging, van teleurstelling, van niet lukken, van geen resultaten zien, niet naar dieper water durven varen! Niet op sleeptouw laten nemen, door hem die zegt: 'Wees niet bevreesd, wees niet bang!' (Jezus zegt dat vele malen, bijna dagelijks ...) Wij denken dan onmiddellijk aan het project Voskenslaan, aan Guido's droom, aan Gods droom, het rijk Gods hier op aarde. Iedereen mag mee in die boot stappen, om vissers van mensen te worden!

We delen brood in deze woorddienst, we bidden voor elkaar, Bart dankt voor al die steun bij het overlijden van zijn vader, we danken voor de kracht van deze groeiende gemeenschap, we bidden voor de vele, mooie gezinnen hier, we danken voor de geboorte van een kind dat nu goed evolueert. We bidden voor een verstandelijk beperkte vrouw die terminaal kanker heeft, we bidden voor Clara en Isaac, pas geboren kinderen, dat ze de betekenis van hun naam leren waarderen, en we bidden voor wie om welke reden ook afwezig is of blijft.

Na een Effataviering is er altijd gelegenheid om wat bij te praten. Ik leer daar heel wat bij: weten jullie waarom een drieling voor een vrouw nogal moeilijk ligt? Het antwoord is heel eenvoudig: waarom denk je dat een vrouw maar twee borsten heeft? Zo, dat weet je ook weer! Gelukkig zijn de nieuwtjes dikwijls ook véél intelligenter. Laten we naar het diepe varen, om ongeloof en onmacht te overwinnen!

Dinsdagavond om 18.30 uur: **Koken met Sabine**. Ik ben er zelf niet maar Sabine heeft mij beloofd een impressie te sturen, maar ik heb tot hiertoe niets gekregen. Zodra ik het heb komt het in de kronieken.

Woensdagavond 10/02: Aswoensdagviering. Walter VW verwelkomt de gemeenschap: wij landen terug bij onze kwetsbaarheid en daardoor zien we nieuw licht! Bernadette gaat voor: het is een vroege Vasten, dus een vroege Aswoensdag omdat het een vroege Pasen is. Bij Bernadette thuis mocht er in de vastenperiode niet gesnoept worden, maar dat gebeurde toch al weinig, uit zorg voor een gezond gebit!. Zo evolueerde vasten naar Broederlijk Delen, en later naar een Bijbelse zelfdiscipline en weerstaan aan dingen die je niet echt nodig hebt ... Vandaag nemen we het voorbeeld van iemand die God binnenliet in zijn leven: het verhaal van het brandende braambos, hervertaald door Nico ter Linden en hier gelezen door Frans C en Ignace R. Zo weten we dat God zijn eigen naam zo formuleerde aan Mozes: *“Ik ben die ik ben.”* Vasten is dikwijls een voorbereiding op een godservaring, de woestijn is voorbereiding op leiden, vasten is onszelf in vraag stellen, vasten is veranderen van levensritme, of hoor je liever de versie die Walter VW opstuurde en die afkomstig is van Laurence Freeman van het WCCM (World Community for Christian Meditation)?:

‘Vandaag zullen velen van ons as gesmeerd krijgen op het voorhoofd, zoals veel Bijbelse figuren in tijden van rouw of crisis hun hoofd met as bedekten. (...) Voor de meeste mensen in onze gesecculariseerde wereld is het weer eens een overblijfsel van een archaische religieuze wereld. Hoe dan ook: we houden er van speciale tijden te markeren. (...) Houd dus van het ritueel met de as. Herinner je de woorden van Jezus: *“Wanneer je vast, wrijf dan je hoofd in met olie en was je gezicht zodat je vasten niet door anderen wordt gezien behalve door je Vader die in het verborgene ziet.”* (...)

Vasten (dat er maar in de 4de eeuw bijkwam) is een gelegenheid waarvan we de betekenis moeten herkennen alvorens vasten nuttig kan zijn voor ons. (...) Vasten is alleen bedoeld om onze spirituele fitness en soepelheid te vergroten. (...) De meeste vruchten van onze komende vastentijd zullen vanbinnen worden gevoeld.

Dat het een gelukkige en zelfs vrolijke tijd mag zijn!’

Na de homilie komt de ritus van de asoplegging. Eerst krijgen we nog wat uitleg over ‘vasten’ en de veertigdagentijd en dan is er de asoplegging met een kruis op het voorhoofd en met as die in Wittem werd gezegend en: as een teken van hoop en geloof, van ommekeer en nieuw begin, zalving van onze handpalmen met zalf die een teken is van bemoediging en heling als het wat moeilijker gaat.

Een ketting van nieuw leven zoals die ter versiering aan het altaar hangt is het symbool van deze vastenperiode en het thema van het jaar. Een ketting bestaat uit schakels en als aandenken aan deze vasten krijgen wij een sterke schakel. Zou het lukken elke dag van de vasten iets te doen dat jezelf of anderen nieuwe levenskracht geeft?

Offerande, tafelgebed, onze vader en vredeswens, samen breken van het brood en ons bezinnen: ‘Gij die de stomgeslagen mond verstaat, ...’ Wij hebben gebeden om verbondenheid, voor een vriendin die opgenomen is voor een heelkundige ingreep, voor pater Ad Blijlevens, voor het gesprek van nu zaterdag over de organisatie van de ‘Voskenslaan’, voor de moeder van Sylvie en voor Tom en Sylvie opdat ze sterk zouden zijn en voor het project voor een nieuwe materniteit in Congo: ‘Draag mij God in barmhartigheid!’

En we sluiten de dag af met een zegenlied (lied 57) en slappe koffie met een wafel. De vasten is begonnen: wij krijgen ten overvloede het begin van een wandversiering ‘u bent in het verborgene’.

Vrijdag 12/02: Koorrepetitie. We repeteren met Ilse de liederen voor de verrijzenisviering van morgen in Deinze (16, 13, 11, 83, 140, 35, 131, 53 en 41) en lied nr. 141 ‘Gezegend zijt Gij, levende God’ (zonder Guido, maar volgens de aanduidingen TB/Allen/ ...), enkele liederen voor de eerstvolgende Effatavieringen en na de pauze gaan we verder met het instuderen (Bij ‘Christ’ moet de ‘r’ te horen zijn!) van de ‘rechtlijnige of gelijklopende’ delen van de Hallelujah uit de Messiah van Händel. Oef, wat een zware brok is dat!

Zaterdag 13/02 om 11.30 uur, uitvaart voor Anny Carton, de moeder van Sylvie, in de Onze Lieve Vrouwekerk te Deinze (centrum). Het koor zingt, maar dan onder de leiding van Hilde VL en met begeleiding van de piano (Filip), een dwarsfluit (Lut) en een trompet (Jean). Wij rijden naar Deinze met Ignace. We worden er begroet door de voorganger, priester-deken Rudy Van Acker, die een innig beeld oproept van de overledene, in een woord: een supervrijwilligster. Ook Tom V, gehuwd met Sylvie, verwelkomt iedereen en schetst de overledene in vijfmaal de letter ‘s’. Ze kon goed schilderen, ze was sociaal, ze was een superoma geliefd door haar kleinkinderen, ze streed tegen onrechtvaardigheid en ze was bekend om haar spreuken. Die passen wel altijd niet binnen het kader van een kerk zoals ‘Ge kunt er een boer mee van zijn paard slaan’ of ‘een oude karre bolt nog verre!’, maar ze getuigen van een grote wijsheid.

De eerste lezing komt uit het boek ‘Spreuken’ en gaat over ‘Loflied op de sterke vrouw’, wij zingen een lied ter ere van Maria. Het evangelie komt uit Marcus, 4, 35-41 en het verhaalt over Jezus die macht heeft over wind en water. *“Waarom waren jullie zo bang?”*, zegt Jezus (dat is dan al twee keer!) In zijn homilie spreekt de priester over Anny, als over de zorgdragende, de sportieve en moedige, nooit bang, onbevreesd, onversaagd, zorgzaam, een vrouw van Deinze, verbonden met de stad, vrijwilligster voor heel veel. Maar ook haar bootje kwam in de storm terecht, een storm van vier jaar ernstig ziek zijn. Je kunt je dan wel afvragen of er wel een goede God is, als die niet

ingrijpt. Maar God heeft zijn schepping uit handen gegeven en de natuur heeft zo haar eigen wetten. God geeft wel leven en liefde en dat leven gaat niet verloren, de storm gaat liggen, het bootje bereikt de andere oever!

Na de homilie is er een instrumentaal moment met piano, dwarsfluit en sopraan blokfluit. B. komt vanuit de vriendenkring geëmotioneerd getuigen over Anny en haar dank uitspreken voor wat ze betekende. De offerande is een hoogtepunt van de dankzegging: Wij zingen 'Thuma mina', en lied 141 'Gezegend zijt Gij, levende God' en Hilde speelt op blokfluit.

In het tafelgebed gedenken wij Jezus' vraag om te blijven brood te breken en de beker met wijn te zegenen, we bidden samen tot onze Vader, bij de communie zingen we 'Die mij droeg op adelaarsvleugels'. De urne wordt besprenkeld met doopwater en bewierookt; wij zingen: 'Dan zal ik leven', of zoals de priester vraagt: *"Rol de steen van beklemming weg, wij ook hebben steun nodig!"*

Wij eindigen deze verrijzenisviering met een slotlied 'Irish Blessing', een wens voor eeuwig. Een viering waar zelfs de 'geuzen' akkoord mee gaan. Een koffie als dank, een wenende echtgenoot, een Sylvie, emotievol ...

Om 14.30 uur is er in de Effatazaal breed overleg over het project in de Voskenslaan. Ik ben er niet, maar er is onder meer gesproken over de naam van het geheel.

Om 18.30 uur is er Gevi en Effataviering met Kindermoment. Chrisje verwelkomt de gemeenschap op deze drukke dag en pater Andreas, samen met Walter VW, gaat voor.

Eerst toont Walter VW een fles met water en wat zand; als je ze beweegt zie je onrust, zie je beweging. Dan leest Jan Hafmans het evangelie (Lucas 4, 1-13). Dit is een waardevolle tekst: de vraag komt onmiddellijk: *"Wie is Jezus voor jou?"* Er zijn verschillende antwoorden! Jezus is geen tovenaars, geen goochelaar: wat hij doet is niet om er zelf beter van te worden. Jezus is ook geen politiek leider en hij wordt niet beschermd, zo zie ik God niet. Jezus ziet ook niets in machtig zijn! Wel is Jezus iemand die steunt op God zijn 'Vader', die er voor zorgt dat we een beetje woestijn hebben in ons leven. Zoek het dus niet te groot, een kleine groei, niet zoeken naar perfectie, wel naar de verbetering van de beweging (denk aan de fles met water en een beetje zand). Trakteer jezelf met stilte: één minuut in je kleine woestijn. En keer dan terug naar je Bijbelwoord. Beoefen de kunst van kleine goedheid.

Dan breken en delen we brood en zegenen en delen de beker met wijn en zingen samen het tafelgebed.

De kinderen komen terug: het **Kindermoment!** De vraag: *"Waarover heeft men jullie een verhaal verteld,"* geeft eenvoudige antwoorden: *"alleen zijn"* en *"het schaapje is verloren gelopen"*. Op de vraag: *"Wie is jullie herder geweest?"* komt het antwoord: *"mama, papa en broer"* en op de vraag: *"Wat hebben jullie nog meer gedaan?"* is het antwoord: *"de ketting aangevuld met schakels en versieringen"*.

Ten slotte hebben wij gebeden voor de parochies van Sint-Amandsberg, voor Ad Blijlevens, voor kinderen die een plekje zoeken bij goede herders om verlof te overbruggen. Wij hebben gedankt voor de mooie namiddag waarin we naar de toekomst konden kijken en voor de geboorte van een kleinzoon. Samen hebben we gebeden opdat we het leven volop kunnen ontmoeten (zie het tweede aandenken aan deze vasten).

Het is Gevi: lekkere boterhammen met chocomelk of degelijke koffie en luisteren tot een stuk in de avond en ik bijna in slaap val. De medicatie die ik moet innemen speelt daar wel een rol in.

Walter VW stuurde mij zijn meditatieimpuls voor februari: hierna de korte samenvatting: 'Ik ben gaan wandelen met Bieke en we hebben al de eerste wilgenkatjes van deze lente ontdekt. Maar de vasten is pas begonnen! We leven op dit moment in een tussenseizoen op vele vlakken. Belangrijk is dat je leeft vanuit het vertrouwen dat de lente het zal halen en dat de hoop het altijd wint van de angst. Mijn kleine meditatiepraktijk leeft ook van dit vertrouwen. Want als je al enkele jaartjes probeert te mediteren is het hippe van het begin er wel wat af. De eenvoudige gewoonte om te gaan zitten, je mantra of gebedswoord vriendelijk te herhalen en na twintig minuten de draad

weer op te pakken heeft op zich niets bijzonder. En toch blijf ik merken dat de ene dag al iets meer dan de andere dag het echt doorwerkt.

Onlangs mocht ik in een school een impuls geven over 'zelfzorg'. De zaal zat afgeladen vol, wel 120 mensen uit het onderwijs, om er normaal bang van te zijn! Maar er was ook een bekende uit Effata en de meditatiegroep aanwezig en dat gaf me een rustig gevoel. En het lukte! Die kostbare momenten zal ik koesteren in mijn herinneringenkoffertje!

Maar hoe verklaar ik dat? Het beeld van 'beeldhouwen' komt spontaan bij me op. Elk van ons is een kind van God, drager van het mysterie van Liefde. Dat mysterie wil zich doorzetten doorheen je unieke persoonlijkheid met je eigen talenten. Hoe kunnen die talenten door het Mysterie worden opgetild. Ons werk is eenvoudig. Telkens we de mantra of ons gebedswoord met liefde zeggen wordt de overtollige marmer verwijderd en komt ons echte beeld steeds een stukje meer naar voren.

Succes met het beeldhouwen in de komende weken'

20/02 Effataviering: 2de zondag van de vasten. Bernadette verwelkomt de gemeenschap (er zijn zoals Maria, geeft de kans iets te doen voor Jezus zoals Martha). Priester Luc Maes, ja, de vormheer voor het Vormsel, en Ignace gaan voor.

In zijn voorbereiding op de evangelielezing (Lucas 9, 28b-36) stelt Ignace de vraag: *"Zijn wij erin geslaagd een ketting van nieuwe levenskracht te maken in de voorbije periode?"* Verleden week spraken wij over soberheid, deze week gaat het over verinnerlijking. Dat is een moeilijk woord en Ignace maakt er iets anders van, maar met een hint van 'zijn Annetse' komt alles weer in orde.

Na de lezing van het evangelie, over de zgn. gedaanteverandering van Jezus, geeft Ignace enkele belangrijke punten aan uit het verhaal: de stilte op een hoge berg (géén muziek!), de ontmoeting van Jezus met Mozes en Elia, de stem van God die spreekt over zijn welbeminde zoon, naar wie men luistert. Maar er is ook een belangrijke vraag: *"Willen wij ook met Jezus alleen de berg opgaan, en zijn licht over ons leven laten schijnen?"* Zoals we vragen in een der psalmen: *"Heer, mag ik Gods huis wonen zolang ik leef?"* Jezus wil onze thuis zijn en wij bereiken dat door bekering en bidden is proberen, het is de meest concrete weg, om ons huis te bereiken. Dat is 'verinnerlijken' in vriendschap, in het huwelijk, in de gemeenschap, in al wat we ondernemen, in openheid naar de anderen.

Dom Helder Câmara, de vermoorde bisschop uit Brazilië, de man met de breed zwaaiende armen, een man uit de vorige eeuw waar ik altijd een enorme bewondering voor heb gehad, was zo iemand die innerlijkheid en solidariteit gestalte gaf in zijn leven. Ik laat hemzelf spreken: *"Zijn de mensen te zwaar voor jou, draag ze niet op je schouders, maar in je hart!"*

De ketting is zo sterk als de zwakste schakel. Laat ons innerlijk leven een sterke schakel zijn, op de weg van hier naar het thema van volgende week: de solidariteit. (Bedankt Ignace!)

In deze dienst breken wij brood en delen de wijn en we zingen tafelgebed 139, en we bezinnen: we hebben veertig dagen om naar Emmaüs te gaan en hem te herkennen! We hebben gebeden en gedankt voor deze gemeenschap en voor het bijwonen van deze viering, wij hebben gebeden voor een ernstig zieke mens, wij hebben gedankt dat Didier voorgesteld heeft om hier te kunnen zijn. Wij hebben gebeden dat wij voor elkaar kunnen zorgen: Keer U om naar ons toe!

Als afscheid krijgen we een aandenken aan deze viering: een gebedskaartje van Th. Goyvaerts, die de inhoud van het evangelie voor ons samenvat: geef ons uw oneindige solidariteit zodat we elkaar echt kunnen liefhebben.

Wij hebben koffie gedronken en een koekje gegeten, vroeg gaan slapen!

28/02 Koorrepetitie. De Goede Week komt nabij, dus herhalen wij alle liederen die we in die periode willen (kunnen) zingen in allerhande vieringen: liederen 15, 89, 74 (vierstemmig), 40, 58 (moet verteld worden!), 109 (mooi, vooral de tenoren!), 3 (denk aan Burggraeve!), 97 (blijft niet gemakkelijk!), 184 (dat het zeer goed klinkt is 'kunnen' en géén gelukstreffer) en 136 (is de kers op de taart!).

We herhalen ook enkele liederen voor 'de gevangenis': 99 (Exaltabo te) en 60 (De Steppe).

27/02 om 16.45 uur: Meditatiegroep (zie ook de reactie van Walter VW, bij 13/02 om 18.30 uur).
Om 18.30 uur is er dan de **Effataviering met Omhaling voor de Zuidactie 'Respect CHHOTI!'**. De geschiedenis van Chhoti, Simalia en de bouw van een lagere school daar, staat te lezen in 'krantjes' die een datum van 3 april 2018 (z  er vooruitziend) dragen. Die geschiedenis begint zeven jaar geleden en tot grote vreugde van Johan, die de gemeenschap verwelkomt, zijn er nog steeds leerlingen die dat begin herinneren. De bedoeling van de omhalingen voor dit project is de mogelijkheid te scheppen om nieuwe lokalen bij te bouwen, aangezien alle ruimte al is ingenomen door de lagere school.

Pater Andreas, die de zieke pater Gaston vervangt,   n Chris VL gaan voor in deze viering. De inleiding en de homilie, de viering dus, draaien rond het Magda-evangelie, over de onvruchtbare vijgenboom (Lucas 13,1-9). Ik noem dit het Magda-evangelie omdat Magda thuis een vijgenboom heeft die niets draagt en die ze weg wenst en omdat ik haar elk jaar goede raad geef en heel veel geduld toewens met die boom. Het is wel gemakkelijk want ik heb ook een vijgenboom, die elk jaar overvloedig vrucht draagt!

Chris heeft me zijn tekst gegeven en ik baseer mij verder op die tekst (bedankt Chris!). Als er wat gebeurt, zijn wij altijd heel snel om een oorzaak te vinden, zolang wij er zelf maar goed uitkomen. Zo was het ook met Pilatus, tweeduizend jaar geleden toen hij een twintigtal Galileeërs had laten vermoorden in de tempel te Jeruzalem: het zullen zondaars geweest zijn! Bovendien stort de toren van Siloam in, nog eens 18 doden: het zullen ook wel zondaars geweest zijn!

Wij koesteren, als mensen, goede relaties. Als ze verstoord worden kan dit rampzalig worden. Het evangelie van vandaag geeft op een fijnzinnige manier ons de kans om ze te herstellen. Jezus is duidelijk niet akkoord met de interpretatie van de gebeurtenissen in Jeruzalem en met he instorten van de toren van Siloam en hij vertelt het verhaal over de vijgenboom. Let wel: dat gaat niet over vijgen, maar over mensen! Vijgen moeten er zijn, een vijgenboom moet vruchtbaar zijn, anders wordt hij omgehakt en vervangen. Mensen worden voorbijgelopen, schrijf ze af of negeer ze! Jezus zegt: elk mensenkind is een kind van God, daar moeten we naar luisteren, dat moeten we waarderen en aandacht voor hebben. Vertrouwen geven, aan de vijgenboom dan draagt die vruchten en de anderen respecteren.

Wij hebben gedankt dat leerlingen in het project in Simalia nog zeven jaar verder kunnen studeren, we hebben gebeden voor Vivianne en Gerrit dat ze spoedig zouden herstellen, voor alle jarigen en voor de beden van hen die het niet goed kunnen formuleren en voor al de jarigen.

We sluiten af met een aandenken: *"Help me U te vinden"*.

Om 20 uur kijken we nog naar een film over het project waar Chhoti nauw bij betrokken is. De opbrengst van de omhaling (1ste omhaling:   320) is voor hen bedoeld.

Buiten is het weer koud en killig dankzij een ijskoude wind, we krijgen straks maartse buien met sneeuw hagel. Wie dacht dat de winter voorbij is ... Maar allerhande bloemen staan in bloei en zijn niet zo blij met al die bokkesprongen!

Wouter, dinsdag 1 maart 2016.